

Når vi så er inde på det frivillige her, vil jeg sige, at vi i Danmark nu som aldrig før har brug for en drøftelse af, hvad der egentlig er offentlige opgaver, og hvad der bør løses i de nære relationer, familien, venner og i diverse frivillige netværk eller i et samarbejde mellem disse.

Vi er her i Folketinget og især i Socialudvalget egentlig på tværs af partierne meget optaget af problemstillingen vedrørende samspillet mellem det offentlige og de frivillige organisationer, og for at finde ideer til løsninger på området tog vi i 2003 en tur til USA for at kigge på, hvordan man gjorde derovre. Det var en meget nyttig tur, og vi fik mange gode input, bl.a. fik vi slået fast med syvtommersøm, at man meget konkret skal beskrive, hvad det helt præcis er, de frivillige kan og skal i samarbejdet med det offentlige.

Samspillet mellem det offentlige og de frivillige skal baseres på tillid og respekt for hinandens opgaver og roller, og de frivillige organisationers ret til selv at vælge og prioritere deres opgaver skal naturligvis respekteres.

Men det, vi er inde på her i dag, er jo egentlig, at der er en del barrierer for det frivillige sociale arbejde. På grund af det blev der nedsat et tværministerielt såkaldt tæskehold, der skulle undersøge, hvor barriererne befandt sig, og så pege på love og regler, der var i vejen for arbejdet, og de her barrierer skulle så ryddes af vejen, så de frivillige lettere kunne være med.

I løbet af foråret 2003 stillede jeg spørgsmål omkring status vedrørende tæskeholdet og fik da den 10. juni en oversigt. Tæskeholdet havde lavet et notat, som indeholdt 15 problemområder.

Vi tager her i forslaget til vedtagelse i dag fat på et par af disse punkter, som kan være barrierer for det frivillige arbejde. Bl.a. har vi taget fat på § 115-samarbejdet og redegørelsen, som vi har brug for kommer hvert år. Vi ved, at det var en kamp at få kommuner og amter i gang med at udbetale § 115-pengene til de frivillige organisationer. Derfor vil vi nødig undvære den redegørelse, for det er ligesom et pust i nakken på kommuner og amter, at de skal sørge for at få uddelt de her § 115-penge. Ligesådan er partnerskaberne vigtige, og ligesådan er det vigtigt, at vi hele tiden overvejer vedrørende lovgivning, om vi sætter nye barrierer op for de frivillige.

Jeg håber, at vi når dertil inden så længe, at førtidspensionister, efterlønsmodtagere og andre kan deltage i frivilligt arbejde, uden at de skal være nervøse for at miste deres pension, eller hvad det er, de får.

Men der er langt flere problemer, der skal løses. Dem må vi så tage ved en senere lejlighed, for det frivillige sociale arbejde er simpelt hen utrolig værdifuldt både for den enkelte frivillige, for borgerne, der bliver hjulpet, og også for hele samfundet.

Socialministeren (Henriette Kjær):

Jeg vil gerne takke for en god debat, hvor også nogle af knasterne i det frivillige samarbejde kom frem.

I min besvarelse lagde jeg jo vægt på, hvordan vi havde fulgt op på charteret for at give en redegørelse i forhold til det. Jeg er fuldstændig enig i de problemstillinger, der er blevet rejst, og jeg er også enig i, at vi må prøve at løse dem.

Fru Sandy Brinck nævnte, at det kunne være svært for nogle kommuner at finde ud af: Hvordan skal vi gøre det her? Og det kunne også være svært for nogle foreninger at finde ud af: Er vi målgruppen eller hvad? Det var også nogle af de problemstillinger, der blev nævnt på de dialogmøder, der har været rundt omkring i landet. De vil blive behandlet i den avis, der kommer, hvor man vil referere de mest gængse spørgsmål og problemstillinger og også give noget vejledning og svar på dem i forhold til det.

Ud over det tilbyder Center for frivilligt socialt arbejde konsulenthjælp til grupper af frivillige, der ønsker samarbejde på tværs af foreningerne, og centeret tilbyder også konsulentbistand til de ansatte frivillighedskonsulenter i amter og kommuner. Det betyder jo i hvert fald, at hvis man har spørgsmål og er i tvivl, så kan man få konsulentbistand i centeret.

Kl. 16.20

Selvfølger skal vi have udbredt, at kommunerne så faktisk benytter sig af den rådgivning, og det håber vi vi kan gøre netop ved dialogmøder og opfølgning på dem.

Der har været en række spørgsmål. Næsten alle ordførere har taget de problemstillinger op, der følger i kølvandet på, at man er på overførselsindkomst, at man enten er på førtidspension eller på dagpenge, eller hvad det nu kan være. Der er jeg fuldstændig enig i, at det er et problem. Her har vi en masse gode kræfter gående rundt, og hvorfor skulle de ikke have lov til at få indhold i tilværelsen og føle, at de kan gøre nytte? Årsagen til, at de kan klare det, men ikke har et arbejde, er jo netop, at man selv bestemmer betingelserne og præmisserne og kan sige fra, når kroppen ikke kan, eller hvad det kan være, der er galt.